

പ്രബോധനം: ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമിയുടെ അഹങ്കൃതി

അൻവർ അബൂബക്കർ

ഒരു വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ച് പ്രബോധനം എന്നത് ഒഴിച്ചുകൂടാനാകാത്ത ബാധ്യതയാണ്. ആ രംഗത്ത് അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളും പ്രതിസന്ധികളുമാകട്ടെ ഒട്ടനവധിയും. എങ്കിലും പ്രവാചകൻമാർ അനുഭവിച്ച പ്രയാസങ്ങൾക്കും പ്രതിസന്ധികൾക്കും തുല്യത അവകാശപ്പെടാൻ വിശ്വാസവൃത്തത്തിനകത്തുള്ള വേറൊരാൾക്കും കഴിയുകയില്ല. അജ്ഞാതരായ അവരെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് പറയുന്നത് കാണുക:

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخِلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسْتَهْتُمُ الْبَاسَاءِ وَالضَّرَّاءِ
وَزُلْزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصُرَ اللَّهُ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ

“അല്ല, നിങ്ങളുടെ മുമ്പ് കഴിഞ്ഞുപോയവർക്കുണ്ടായതുപോലുള്ള അനുഭവങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കും വന്നെത്താതെ നിങ്ങൾക്ക് സ്വർഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാനാകുമെന്ന് നിങ്ങൾ ധരിച്ചിരിക്കുകയാണോ? പ്രയാസങ്ങളും ദുരിതങ്ങളും അവരെ ബാധിക്കുകയുണ്ടായി. അജ്ഞാതരായിരുന്ന സഹായം എപ്പോഴായിരിക്കും എന്ന് അവരിലെ ദൈവഭൃതനും അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം വിശ്വസിച്ചവരും പറഞ്ഞു പോകുമാറ് അവർ വിറപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.”¹

ജീവിതത്തിൽ ദാരിദ്ര്യം, രോഗം, ഭയം, സമ്പത്ത്, സന്താനം എന്നിവയിലൂടെ മാത്രമല്ല മറ്റെല്ലാംകൊണ്ടും വിശ്വാസികളെ അജ്ഞാതരായി പരീക്ഷിക്കും. അതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ് പ്രബോധനകർതവ്യത്തിൽ നേരിടേണ്ടിവരുന്ന പ്രതിസന്ധികൾ. അവയെ നേരിടാനാകണമെങ്കിൽ അജ്ഞാതരായ തന്നെ കൈവിട്ടില്ലെന്നുള്ള അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസം വേണം. പ്രയാസകരമായ ഇത്തരം പ്രതിസന്ധികൾ ഏറ്റവും കൂടുതൽ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളത് പ്രവാചകൻമാരായി

¹ അൽ-ബഖറ: 214

രൂന്നു എന്നാണ് നബി(സ) പഠിപ്പിക്കുന്നത്. സഅദ് ബിൻ അബീ വഖാസ്(റ)ൽ നിന്ന് നിവേദനം, നബി(സ) പറഞ്ഞു:

أشد الناس بلاء الأنبياء ثم الأمثل فالأمثل يبتلى الرجل على حسب دينه فإن كان في دينه صلبا
اشتد بلاؤه وإن كان في دينه رقة ابتلي على قدر دينه فما يبرح البلاء بالعبد حتى يتركه يمشي
على الأرض وما عليه خطيئة.

“ഇനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും കഠിന പരീക്ഷണത്തിന് വിധേയരാകുന്നവർ പ്രവാചകന്മാരാണ്. പിന്നെ അവരെപ്പോലുള്ളവർ തുടർന്ന് അവരെപ്പോലുള്ളവർ. ഒരു മനുഷ്യൻ തന്റെ ദീനീനിഷ്ഠയുടെ തോതനുസരിച്ചാണ് പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്. അവൻ ദീനീനിഷ്ഠയിൽ ഉറച്ചു നിലപാടുള്ളവനാണെങ്കിൽ അവന്റെ പരീക്ഷണവും കടുത്തതായിരിക്കും. ദീനീനിഷ്ഠയിൽ അവൻ ലഘു നിലപാടുള്ളവനാണെങ്കിൽ അതിനനുസരിച്ചായിരിക്കും അവൻ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്. തന്നിൽ ഒരു പാപവും അവശേഷിക്കാതെ ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കാനാകുന്നതുവരെ ഒരു ദാസനിൽ പരീക്ഷണങ്ങൾ സംഭവിച്ചു കൊണ്ടേയിരിക്കും.”²

മേൽപ്പറഞ്ഞ ഹദീസിൽ നിന്നും ബോധ്യപ്പെടുന്നത് പ്രബോധനരംഗത്ത് കഠിനമായ പ്രതിസന്ധികൾ ഏറെ നേരിടേണ്ടി വന്നിട്ടുള്ളത് പ്രവാചകന്മാർക്കും ശേഷം വിശ്വാസം കൊണ്ട് അവരുടെ തൊട്ടു താഴെ നിലകുന്നവർക്കും പിന്നെ അതിനു തൊട്ടുതാഴെയുള്ളവർക്കുമാണ്³ എന്നതാണ്. ദീനീനിഷ്ഠയിൽ ലഘുനിലപാടുള്ളവരുടെ പരീക്ഷണം ഉറച്ച നിലപാടുള്ളവരെക്കാൾ കുറവായിരിക്കും എന്നത് പ്രവാചകാഭ്യൂപനമാണ്. എന്നാൽ ശിർക്ക് ബിദ്അത്തുകളെ ലാഘവത്തോടെ നോക്കിക്കാണുന്ന ഇമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ ഈ വസ്തുതക്ക് എതിരായ സന്ദേശമാണ് ഇനങ്ങൾക്ക് നൽകുന്നത്.

അവർ എഴുതി: “ഇസ്ലാമിക പ്രബോധന രംഗത്ത് ഒരൊറ്റ പ്രവാചകനും അഭിമുഖീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കടുത്ത പ്രതിസന്ധിയാണ് ഇവിടുത്തെ പ്രസ്ഥാന പ്രവർത്തകർ നേരിടുന്നത്.”⁴

² ബുഖാരി

³ ഫൽഹൂൽഖാരി, ‘ഇനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും കഠിന പരീക്ഷണത്തിന് വിധേയരാകുന്നവർ പ്രവാചകന്മാരാണ്’. എന്ന അധ്യായത്തിന്റെ വിശദീകരണം കാണുക

⁴ ശൈഖ് മുഹമ്മദ് കാരക്കൂന്ന്, ഇമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി ഒരു ലഘു പരിചയം, പേജ് 84.

‘ലാ ഇലാഹ ഇല്ലള്ളാ’ എന്ന മഹനീയമായ ആദർശത്തിനുവേണ്ടി ജീവൻപോലും അർപ്പിച്ച ഒരുപാട് വിശ്വാസികൾ ലോകത്ത് കഴിഞ്ഞ് പോയിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ അന്ത്യപ്രവാചകന്റെ സ്ഥിതി തന്നെ എടുത്തു നോക്കൂ. എത്രമാത്രം ക്ലേശങ്ങൾ അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്: “ഒരിക്കൽ നബി(സ) കഅബയുടെ അടുത്ത് വെച്ച് നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ അത് കണ്ട്കൊണ്ട് വന്ന അബൂജഹലും കൂട്ടരും ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: ആരുണ്ട് ഇപ്പോൾ ഒരു ഭട്ടകത്തിന്റെ കൂടൽ മാല കൊണ്ടുവന്ന് മുഹമ്മദിന്റെ കഴുത്തിൽ ചാർത്താൻ അന്നേരം ദുഷ്ടനായ ഉഖ്ബത്ത് ബ്നു അബീമുജൂത് ആവേശത്തോടുകൂടി ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു; പ്രവാചകൻ നമസ്കാരത്തിൽ സുജൂദിലായിരിക്കെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴുത്തിൽ ചീഞ്ഞളിഞ്ഞ കൂടൽമാല വലിച്ചുകൊണ്ട് വന്ന് ഇടുകയും മറ്റുള്ളവരെല്ലാം അത് കണ്ട് ആഘോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രവാചകന് സുജൂദിൽ നിന്നും തല ഉയർത്താൻ കഴിയാതെ പ്രയാസപ്പെടുകയും അവസാനം പ്രവാചകപുത്രി ഫാത്മിമ(റ) വിവരമറിഞ്ഞു ഓടിയെത്തി പിതാവിന്റെ കഴുത്തിൽ നിന്നും അത് വലിച്ചുമാറ്റുകയും ചെയ്തു. അതുപോലെത്തന്നെ പ്രവാചകൻ നടന്ന പോകുന്ന വഴികളിൽ പോലും മാലിന്യങ്ങളും മൂലമുഖസ്തുകളും വലിച്ചെറിഞ്ഞ് തന്റെ പിതൃവ്യൻ അബൂലഹബ്ബും ഭാര്യ ഉമ്മു ജമീലും ഉപദ്രവങ്ങളിൽ പങ്ക് ചേർന്നിരുന്നു.”⁵

കൈകരുത്കൊണ്ടും പരിഹാസംകൊണ്ടും പ്രതിസന്ധികൾ സൃഷ്ടിച്ചെടുത്ത് പ്രവാചകന്റെയും അനുയായികളുടെയും പ്രയത്നങ്ങൾക്ക് തടയിടാൻ കഴിയുമെന്നായിരുന്നു എതിരാളികൾ ആശിച്ചിരുന്നത്. അതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണ് മുകളിൽ വായിച്ചത്. കൂടൽമാലകൊണ്ട് പരിഹാസങ്ങൾ എല്ക്കേണ്ടി വന്ന പ്രവാചകൻ ഒരു ഭാഗത്ത് നില്ക്കുമ്പോൾ പൂമാല പ്രതീക്ഷിച്ചുള്ള ജമാഅത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ എവിടെ കിടക്കുന്നു. പ്രവാചകന്റെ(സ) പിതൃവ്യനായ അബൂത്വാലിബിന്റെയും പ്രിയപത്നി ഖദീജ(റ)യുടെയും മരണശേഷം നബി(സ)യുടെ നേർക്കുള്ള മക്കാമുശ്രിക്കുകളുടെ കടന്നുകയറ്റത്തിന്റെ തീവ്രതയെക്കുറിച്ച് ഒന്ന് ചിന്തിച്ചുനോക്കൂ. ഇനിപ്പോൾ വളർന്ന നാട്ടിൽ സ്വന്തം ആദർശത്തിനനുസരിച്ച് ജീവിക്കാൻ സാധ്യമാകാത്തതിനാലാണല്ലോ പ്രവാചകൻ ഒരു സഹായം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ മാതൃ കുടുംബക്കാരുടെ പ്രദേശമായ ത്വാഇഫിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടത്. ആ രംഗം കൂടി കാണുക: “നുബുവ്വത്ത് പത്താം വർഷം ശവ്വാൽ മാസം പ്രവാചകൻ(സ) തന്റെ അടിമയായിരുന്ന സൈദ്ബ്നു ഹാരിമുമൊത്ത് ത്വാഇഫിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ തന്റെ പ്രതീക്ഷകളെയെല്ലാം തകിടം മറിക്കുന്ന വിധത്തിലായിരുന്നു അനുഭവങ്ങൾ. പത്ത് ദിവസത്തോളം ത്വാഇഫിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി തന്റെ ദൗത്യം അവരുടെ മുന്നിൽ വി

⁵ അവലംബം: മുഹമ്മദ് നബി(സ) ചരിത്ര സംഗ്രഹം

ശഭീകരിച്ചു. പക്ഷേ ഒരാൾ പോലും അത് സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറായില്ല എന്ന് മാത്രമല്ല അവർ തങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ നിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോകുവാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും പ്രവാചകനെ അസഭ്യം പറയുവാനും കല്ലെടുത്തറിയുവാനും അങ്ങാടിപ്പിള്ളരെ സജ്ജരാക്കുകയുമാണ് ചെയ്തത്. അങ്ങിനെ പ്രവാചകന്റെ ശരീരത്തിൽ നിന്നും രക്തം പൊട്ടി ഒഴുകുമാറ് പ്രവാചകനും കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന സൈദ്യം ഉപദ്രവങ്ങൾ ഏൽപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അവസാനം പ്രവാചകൻ(സ) സകടത്തോടെ അവിടെനിന്നും യാത്ര തിരിച്ചു.”⁶

തൗഹീദി പ്രബോധനരംഗത്ത് ഒരു തൃണംപോലും നീക്കുവാൻ പ്രയാസമനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടില്ലാത്ത ഇമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയാണ് പ്രവാചകന്റെ ഇത്തരത്തിലുള്ള അനുഭവങ്ങളെല്ലാം വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ പ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ മാഹാത്മ്യം നല്കുന്നത്. ദീനീമാർഗത്തിൽ കഷ്ടപ്പാടുകളും ദുരിതങ്ങളും ഏൽക്കേണ്ടി വരിക എന്നത് പ്രവാചകൻമാരുടെയും അനുയായികളുടെയും അനുഭവമാണ്, കാരണം ‘ലാ ഇലാഹ ഇല്ലള്ളാ’ എന്ന ആദർശവാക്യമാണ് അവരുടെ ആദർശത്തിന്റെ അടിത്തറ, അതിന്റെ പ്രചാരണമാണ് അവരുടെ മുഖമുദ്ര, അതിനുവേണ്ടിയുള്ള കഠിനാദ്ധ്വാനത്തിൽ എതിർപ്പുകൾ സ്വാഭാവികമാണ്. എന്നാൽ ഈ വകയൊന്നും സഹിക്കുവാൻ ഇമാഅത്തിന് സാധ്യമല്ല, അതിന് അവർ ഒട്ടുംതന്നെ സന്നദ്ധരുമല്ല. ഇക്കാര്യം ഇമാഅത്തിനു പുറത്തുള്ളവർ പറയുമ്പോൾ ഒരു പക്ഷേ വിമർശകരുടെ അർത്ഥരഹിതമായ അപവാദമായി അവഗണിച്ചു തള്ളിയേക്കാം. എന്നാൽ ഒരു കാലത്ത് ഇമാഅത്തിന്റെ ഗന്ധം ശരിക്കും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ ഒരാൾ തന്നെ അത് പറയുകയാണെങ്കിലോ! ഒ. അബ്ദുല്ല എഴുതുന്നത് കാണുക:

“സ്റ്റേജിൽ കയറി പ്രവാചകശിഷ്യൻമാർ സഹിച്ച അതികഠിനമായ പീഡനങ്ങളെ വാചാലമായി വിവരിക്കുകയും, ‘ആഗ് ഹെ, നംറൂദ് ഹെ, ഔലാദേ ഇബ്റാഹീം ഹെ...’ (തീയൂണ്ട്, നംറൂദുണ്ട്, ഇബ്റാഹീമിന്റെ മക്കളുണ്ട് പക്ഷേ, ആർക്കും ആരേയും പരീക്ഷിക്കുക ലക്ഷ്യമല്ല) എന്നും മറ്റും ഇഖ്ബാൽ കവിതകൾ ഉദ്ധരിച്ചു പ്രസംഗിക്കുകയുമല്ലാതെ ഇസ്ലാമിക മാർഗത്തിൽ ഒരു മുജ്ജുതറക്കുന്നത് പോലും സഹിക്കാൻ ഇമാഅത്തു നേതാക്കളിൽ പലരും തയ്യാറല്ലെന്ന് പലതുകൊണ്ടും ഞാൻ മനസിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. നേരിട്ടുള്ള അനുഭവമാണ് അത്തരം ഒരു നിഗമനത്തിൽ എന്നെ എത്തിച്ചത്.”⁷ ഒരു മുജ്ജുതറക്കുന്നത് പോലും സഹിക്കാൻ ത്രാണിയില്ലാത്ത ഈ കൂട്ടർക്കാണ് പ്രബോധനമാർഗത്തിൽ പ്രവാചകൻമാരേക്കാളും കൂടുതൽ പ്രതിസന്ധി നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതത്രെ. പകൽ കാണിച്ച് രാത്രിയാണെന്ന്

⁶ അവലംബം: മുഹമ്മദ് നബി(സ) ചരിത്ര സംഗ്രഹം
⁷ ഒ. അബ്ദുല്ല, താഴെ ചൊല്ലിയും ചൊല്ലാഗോളവും

പറഞ്ഞാൽ അത് വിശ്വസിക്കുന്ന അല്പം ചിലരെ ഇമാഅത്ത് നേതൃത്വം വളർത്തിയെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നത് നേരാണ്, അവരല്ലാതെ ഇസ്ലാം ഭിന്നിനെ കുറിച്ച് അല്പമെങ്കിലും ബോധമുള്ളവർ അംഗീകരിക്കുന്ന ഒന്നല്ല ഐ.പി.എച്ച് സാഹിബിന്റെ ക്രമം വിട്ടുള്ള കമൻ്റ്.

ഇനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും കഠിന പരീക്ഷണത്തിന് വിധേയരാകുന്നവർ പ്രവാചകൻമാരാണെന്നും, ശേഷം വിശ്വാസം കൊണ്ട് അവരുടെ തൊട്ടു താഴെ നിൽക്കുന്നവരും പിന്നെ അതിന് തൊട്ടുതാഴെ നില്ക്കുന്നവരുമാണെന്നാണല്ലോ പ്രവാചകമൊഴി. ആയതിനാൽ പ്രവാചകന് ശേഷം വിശ്വാസംകൊണ്ട് ശോഭിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഹാബത്തിന്റെ ചരിത്രവും ഇത്തരം പ്രയാസങ്ങളിൽ നിന്ന് ഭിന്നമല്ലായിരുന്നു. ഇസ്ലാം ആശ്ലേഷിച്ചതിന്റെ പേരിൽ സച്ചരിതരായ ആ അനുചരൻമാർ നേരിട്ട പ്രതിസന്ധികൾ കുറച്ചൊന്നു മാതിരുന്നില്ല. അതിനെക്കുറിച്ച് ചിലത് ചരിത്രം സംസാരിക്കട്ടെ:

“ഉമയ്യത്തു ബ്നു ഖലഫിന്റെ അടിമയായിരുന്ന ബിലാൽ(റ)വിനെ യജമാനൻ കഴുത്തിൽ കയറിട്ട് നിലത്തുകയുടെ വലിപ്പിക്കുകയും, ചുട്ടുപൊള്ളുന്ന മണലിൽ മലർത്തിക്കിടത്തി നെഞ്ചത്ത് വലിയ പാറക്കല്ലുകൾ കയറ്റിവെച്ച് ചാട്ടവാർ കൊണ്ട് അടിക്കുക വരെ ചെയ്തു. പക്ഷേ അതൊന്നും തന്റെ വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തെ പിന്തിരിപ്പിക്കാനായില്ല എന്ന് മാത്രമല്ല; ഓരോ അടിയേൽക്കുന്ന സമയത്തും അഹദ്... അഹദ്... (അജ്ജാഹു ഏകനാണ്) എന്ന് വിളിച്ചു പറയുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം ചെയ്തിരുന്നത്. ഇതുപോലെത്തന്നെ അബൂജഹൽ അടക്കമുള്ള ഖുറൈശി പ്രമുഖർ യാസിർ കുടുംബത്തിന് ഏൽപ്പിച്ച മർദ്ദനത്തിനും കണക്കില്ലായിരുന്നു, അമ്മാർ, പിതാവ് യാസിർ മാതാവ് സുമയ്യ എന്നിവരെ മണലിൽ മലർത്തിക്കിടത്തി ചുട്ട് പഴുപ്പിച്ച ഇരുമ്പ് ദൺഡുകൾ ശരീരത്തിൽ കുത്തിയിറക്കിയിരുന്ന മർദ്ദിച്ചിരുന്നത്. ഇങ്ങനെയുള്ള മർദ്ദനത്തിന്റെ കാഠിന്യത്താൽ സുമയ്യ(റ) ഇസ്ലാമിന് വേണ്ടി ആദ്യത്തെ രക്തസാക്ഷി എന്ന പദവിയിലേക്ക് എത്തിച്ചേർന്നു. ഒരിക്കൽ നബി(സ) അവർ മർദ്ദിക്കപ്പെട്ട് കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന് അടുത്തുകയുടെ നടന്നുപോയപ്പോൾ അവരോടായി പറഞ്ഞ വാക്ക് സ്പബ്റൻ യാ ആല യാസിർ ഇന്ന മൗഇദകുമുൽ ജന്ന: (യാസിർ കുടുംബമേ, ക്ഷമിക്കൂ തീർച്ചയായും നിങ്ങൾക്കുള്ള വാഗ്ദത്തം സ്വർഗമാണ്) എന്നായിരുന്നു. മറ്റു ചിലരെ റൂമുകളിൽ അടച്ചുപൂട്ടി പുകയിട്ടു ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു, ചിലർക്ക് ഇരുമ്പ് ദൺഡുകൾ കൊണ്ടുള്ള പ്രഹരങ്ങൾ ഏൽക്കേണ്ടിവന്നു.”⁸

⁸ അവലംബം: മുഹമ്മദ് നബി(സ) ചരിത്ര സംഗ്രഹം

ഇതുപോലെയുള്ള മർദ്ദനങ്ങളുടെ പട്ടിക വളരെ നീണ്ടതാണ്. പ്രവാചകൻമാരും അവരുടെ അനുയായികളും തൗഹീദിനുവേണ്ടി സഹിച്ച ത്യാഗത്തിന്റെ ചരിത്രം മനസിലാക്കി വിശ്വാസം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും അതോടൊപ്പം നമ്മുടെ ബാധ്യതകൾ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിടത്ത് പ്രവാചകൻമാരേക്കാളും പ്രതിസന്ധി നമ്മുടെ പ്രസ്ഥാന പ്രവർത്തകർ നേരിടുന്നുണ്ടെന്ന് പറയാൻ ചില്ലറ ധൈര്യമൊന്നുമില്ല വേണ്ടത്. ചാട്ടവാറുകൊണ്ട് സ്വഹാബിമാർ മർദ്ദനം ഏറ്റുവാങ്ങിയത് നാം വായിക്കുമ്പോൾ തൗഹീദി മാർഗത്തിൽ ഒരു ചാക്കുനൂൽമർദ്ദനം പോലും ഏറ്റുവാങ്ങാത്തവരാണ് നിലമറന്ന് ഇത്തരത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നത്. അഹങ്കാരത്തിന്റെ വഴി അധഃപതനത്തിലേക്കുള്ള വഴിയാണെന്ന് എന്നാണാവോ പടച്ചവനെ ഇക്കൂട്ടർ തിരിച്ചറിയുക.

പ്രവാചകനും അനുയായികൾക്കും കടുത്ത പ്രതിസന്ധികൾ നേരിടേണ്ടിവന്നത് അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ആദർശം വക്രതയില്ലാതെ പച്ചയായി സമൂഹത്തിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമായിരുന്നു. പ്രബോധനത്തിൽ അതേ രീതിശാസ്ത്രമായിരിക്കണം ഓരോ മുസ്ലിമിന്റെയും മാതൃക. ആ മാർഗം സ്വീകരിക്കുന്നവർക്കകട്ടെ വിമർശനങ്ങളും പീഡനങ്ങളും താഡനങ്ങളുമെല്ലാം ഏൽക്കേണ്ടി വരും. അവിടെ ക്ഷമയവലംബിച്ചുകൊണ്ട് രക്ഷിതാവിനെ ഭരമേല്പിക്കുക എന്നതാണ് പ്രവാചകമതം.

ഇനി നമ്മുടെ കൊച്ചുകേരളത്തിലേക്ക് നോക്കൂ. ശിർക്ക് ബിദ്അത്തുകളാൽ അന്ധകാരത്തിലായിരുന്ന മുസ്ലിം സമൂഹായത്തെ പരിവർത്തിപ്പിക്കാൻ ഇസ്ലാഹി നേതാക്കൾ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങൾ ചെറുതായിരുന്നില്ല, അവരുടെ ത്യാഗസന്നദ്ധതയും അർപ്പണബോധവും കുറച്ചുകാണാനും കഴിയില്ല. അവർ ചെയ്ത പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമാണല്ലോ നാം ഇപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്നത്. അതെല്ലാം കൈവരിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി അവർ യത്നിച്ചപ്പോൾ നമുക്കിന്ന് വിശ്വസിക്കാനാകാത്ത തരത്തിലുള്ള എതിർപ്പുകളാണ് അക്കാലത്തെ യാഥാസ്ഥികരുടെ ഭാഗത്ത് നിന്നുണ്ടായത്. ഒറ്റപ്പെട്ട സംരംഭങ്ങളിൽ തുടങ്ങിയ സംസ്കരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പിന്നീട് സംഘടിത രൂപത്തിലേക്ക് വരികയായിരുന്നു. അത് ഇന്ന് ഒരു മഹാശക്തിയായി മുസ്ലിംകൈരളിയിൽ കൂടുതൽ പ്രബോധനസംരംഭങ്ങളുമായി മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിന്റെ പുറകിലെല്ലാം അനേകം ധീര 'മുജാഹിദു'കളായ മഹത്വക്കുളുടെ വിയർപ്പിന്റെ ഗന്ധമുണ്ട്. പ്രബോധനരംഗത്ത് അവർ ഏൽക്കേണ്ടിവന്ന പ്രയാസങ്ങളൊന്നും തന്നെ പ്രവാചകരും സ്വഹാബത്തും അനുഭവിച്ച ത്യാഗത്തിന്നു തത്സമയമായതാണെന്ന അവകാശവാദം ഉന്നയിക്കാൻ എന്നിട്ടും ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനം തയ്യാറല്ല, മറിച്ച് അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെല്ലാം അജ്ഞാതം സ്വീകരിക്കേണമേ എന്നും സച്ചരിതരായ

സലഫുകളോടൊപ്പം പരലോകത്തിൽ ഒന്നിച്ചു ചേർക്കണമേ എന്നുമുള്ള പ്രാർത്ഥന മാത്രമേ സലഫികൾക്കുള്ളൂ.

അജ്ഞാഹുവോട് മാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഈർഷ്യയോടെയാണല്ലോ ശിർക്കിലകപ്പെട്ട ഭൃതിഭാഗങ്ങളുടെയും പെരുമാറ്റം. ഇക്കാര്യം പറയുമ്പോൾ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്ക് അസഹ്യത അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട് എന്നതുകൊണ്ടാണ് അത്. അക്കാര്യം അജ്ഞാഹു പറയുന്നത് കാണുക:

وَإِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ
يَسْتَبْشِرُونَ

“അജ്ഞാഹുവെപ്പറ്റി മാത്രം പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടാൽ പരലോകത്തിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്ക് അസഹ്യത അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്. അജ്ഞാഹുവിന് പുറമെയുള്ളവരെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടാലോ അപ്പോഴതാ അവർ സന്തുഷ്ടചിത്തരാകുന്നു”⁹

അജ്ഞാഹുവിന്റെ അസ്ഥിത്വം നിഷേധിക്കാത്ത മുശ്റിക്കുകളുടെ സ്വഭാവമാണ് മേൽസൂചിത ആയത് വരച്ചു കാണിച്ചത്. അജ്ഞാഹു അല്ലാത്തവരോടുള്ള പ്രാർത്ഥന ഉയർത്തിക്കാട്ടി അതെല്ലാം അജ്ഞാഹുവിനോട് മാത്രമേ പാടുള്ളൂ എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അവരുടെ മൂലങ്ങളിൽ അറപ്പും വെറുപ്പും സ്വാഭാവികമായി പ്രകടമാകും, അതൊന്നും ഗൗനിക്കേണ്ടതില്ല എന്ന് അജ്ഞാഹു പറയുമ്പോൾ ഇമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിക്ക് അത് സ്വീകാര്യമല്ല, അതൊക്കെ ഭിന്നിപ്പുണ്ടാക്കലാണത്രെ.¹⁰ സമുദായത്തിന്റെ കണക്കും സ്വാധീനവും ഇഷ്ടവുമെല്ലാം പരിഗണിച്ച് ബിദ്അത്തുകൾക്ക് വരെ കൃത്യനിൽക്കുന്ന ഇവരാണ് പോലും പ്രവാചകൻമാരേക്കാളും കൂടുതൽ പ്രതിസന്ധികൾ ഇന്ന് നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഗർവ്വാനും അറ്റമില്ലെന്നോ.

കല്ലേറും മർദ്ദനങ്ങളും പരിഹാസങ്ങളും ഏറ്റുവാങ്ങിക്കൊണ്ട് ഇന്നും തൗഹീദി പ്രബോധനരംഗത്ത് അശേഷം തളരാതെ സജീവമാണ് ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനം. സഹായിയായി അജ്ഞാഹു ഉണ്ട് എന്ന പ്രതീക്ഷ കൈവിടാത്തത് മാത്രം മുതൽകൂട്ട്. അതാകട്ടെ ഞങ്ങൾക്ക് സലഫുകളിൽ നിന്ന് അനന്തരമായി ലഭിച്ചതും. പ്രസ്തുത വിശ്വാസം മുറുകെ പിടിച്ച ഒരു ത്യാഗീവരുന്റെ അനുഭവം ഇവിടെ കുറിക്കട്ടെ:

⁹ സുമർ 45
¹⁰ സാമുദായിക ഐക്യവും മുസ്ലിം സംഘടനകളും, പേജ് 32

“1940കൾക്ക് ശേഷം കേരളത്തിൽ മുഴങ്ങിക്കിടന്ന ഒരു വലിയ ശബ്ദമായിരുന്നു എടുവണ്ണ അലവി മൗലവിയുടേത്. ‘മരിച്ചുപോയ മഹാത്മാക്കളെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കലും അവരുടെ പേരിൽ നേർച്ച വഴിപാടുകൾ നേരലും ചുർച്ചയുണ്ടെന്നും സുന്നത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശിർക്കായ്കുന്ന’ എന്ന് ശാന്തഗംഭീരമായ സ്വരത്തിൽ മൗലവി തുറന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ ഇസ്ലാമിനെ മൊത്തക്കച്ചവടം നടത്തി ജീവിതം കഴിക്കാമെന്നു കണക്കുകൂട്ടിയിരുന്ന പുരോഹിതപ്പരിഷകൾക്ക് വിറച്ചി പിടിച്ചു. മലബാറിൽ നിന്നും തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്നും ഇറക്കുമതി ചെയ്യപ്പെട്ട പല ചുറ്റുമുറികൾക്കുമൊന്നും അലവി മൗലവിയുടെ സത്യവാദത്തിനു മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തിയിരുന്നു. തൻമൂലം ആ കർമ്മയോഗിയെ ഇല്ലാതാക്കാൻ പോലും ശ്രമങ്ങളുണ്ടായി. ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ ഗണനീയമായ പങ്ക് വഹിച്ചത് ഖണ്ഡനപ്രസംഗങ്ങളും വാദപ്രതിവാദങ്ങളുമായിരുന്നു. യാഥാസ്ഥികരുടെ പൊള്ളവാദങ്ങളുടെ ഭാഗ്യങ്ങൾ വലിച്ചു കീറിയ സംഭവങ്ങളായിരുന്നു ഓരോ വാദപ്രതിവാദവും. 1940 മുതലുള്ള രണ്ടു വ്യാഴവട്ടക്കാലം അലവി മൗലവിയുടെ ഈ രംഗത്തെ കഴിവ് വിളിച്ചറിയിച്ച കാലഘട്ടമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്നെ സ്മര്യപുരുഷൻ പുരോഹിത്യലോബിയുടെ മുഖ്യശത്രുവായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവൻ പോലും വില പറയുന്ന സ്ഥിതിയിലേക്ക് കാര്യങ്ങൾ എത്തിപ്പെട്ടു. 1956ൽ ഓട്ടുപാറയിൽ വെച്ച് യാഥാസ്ഥികരുമായി വാദപ്രതിവാദം നടത്തിയ സംഭവം പ്രസിദ്ധമാണ്. മൗലവിയുടെ സമർത്ഥനങ്ങൾക്ക് മുമ്പിൽ ചുറ്റുമുറികൾ നിൽക്കുകയല്ലാതെ സ്ഥലം വിടുകയായിരുന്നു. തൗഹീദിന്റെ വിജയമാസ്യദിച്ച ശേഷം അലവി മൗലവി സ്നേഹിതരായ സി.പി.കുഞ്ഞിമൊയ്തീൻ മൗലവി (തൃപ്പനച്ചി) ടി.പി. മുഹമ്മദ് മൗലവി (പറളി) എന്നിവരോടൊപ്പം നാട്ടിലേക്ക് തിരിയുമ്പോൾ ഒരു കൂട്ടം മനുഷ്യമൃഗങ്ങൾ അവരെ വഴിയിൽ തടഞ്ഞുനിർത്തി. എതിരാളികളുടെ പരാജയ രോഷം ഇളക്കിവിട്ട പിശാചുക്കളായിരുന്നു ആ അക്രമികൾ. മൗലവിയേയും കൂട്ടുകാരെയും തങ്ങൾ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന വാഹനത്തിൽ നിന്നുമാറ്റിക്കൊണ്ടുപോയി വിജയനഗര സമീപത്തുള്ള ഒരു പൊളിഞ്ഞ വീട്ടിൽ അവർ തടവിലിട്ടു. വീട്ടിന്റെ ജാലകപ്പഴുതിലൂടെ അവർ പുറത്തേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ തങ്ങളുടെ കഴുത്തറുക്കുവാൻ വേണ്ടി ശത്രുക്കൾ കത്തിയണക്കുന്നതാണവർ കണ്ടത്. അജ്ഞാതവിന്റെ മാർഗത്തിൽ രക്തസാക്ഷിത്വത്തിനുള്ള സമയം അടുത്തുവെന്ന് ആ സമയത്ത് മൗലവിയും കൂട്ടുകാരും ഉറപ്പിച്ചു. എങ്കിലും എല്ലാം അജ്ഞാതവികൾ ഭരമേല്പിച്ച് അവർ സമാധാനിച്ചു. ശത്രുക്കൾ അവരെ വല്ലാതെ ഉപദ്രവിച്ചു. അലവി മൗലവി സ്ഥിരമായി കൊണ്ടുനടന്നിരുന്ന കത്തി പിടിച്ചുവാങ്ങാൻ അവർ പിടിവലി നടത്തി. ഇതിനിടയിൽ അവസാനത്തെ ആഗ്രഹമെന്നതാണെന്ന് അക്രമികൾ അവരോട് ചോദിച്ചു. വെള്ളം കുടിക്കണമെന്നും പള്ളിയിൽ പോയി നമസ്കരിക്കണമെന്നുമായിരുന്നു മറുപടി. അങ്ങനെ അക്രമികൾ അവരെയും

കൊണ്ട് അവിടെയുള്ള ഒരു സ്രാമ്പയിലേക്ക് നടന്നു. നടത്തത്തിനിടയിൽ അലവി മൗലവിയെ പരിചയമുള്ള ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ സഹോദരൻ അവരെ കണ്ടുമുട്ടി. സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രസ്ഥാനവുമായി ബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന അലവി മൗലവിയെ ഒരു പരിപാടിക്കിടയിൽ പരിചയപ്പെട്ട വ്യക്തിയായിരുന്നു ആ അമൂസ്ലിം സഹോദരൻ. സംഗതിയുടെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കിയ അയാൾ ഒട്ടുവൈകാതെ പോലീസ് സ്റ്റേഷനിലേക്കോടി അധികൃതരെ വിവരം ധരിപ്പിച്ചു. ഉടനെ സംഭവ സ്ഥലത്ത് പോലീസ് കുതിച്ചെത്തി, ജിപ്പിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടതോടെ റൗഡികൾ അലവിമൗലവിയെയും സംഘത്തെയും ഉപേക്ഷിച്ച് ഓടിമറഞ്ഞു. അങ്ങനെ മൗലവിയുടെ ഗുണകാംക്ഷിയായിരുന്ന ആ മനുഷ്യന്റെ സഹായത്തോടെ അക്രമികളുടെ പിടിയിൽ നിന്നും അവർ അത്ഭുതകരമാംവിധം രക്ഷപ്പെട്ടു. ഈ സംഭവത്തിൽ വേദനിച്ച് മാനസാന്തരം വന്ന് മുജാഹിദുകളായവർ ഓട്ടുപാറയിൽ പിന്നീട് നിരവധി യുണ്ടായി.¹¹

അലവി മൗലവിക്ക് എതിരെ നടന്ന അക്രമത്തെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ലേഖനം, തുടർന്നിറങ്ങിയ പ്രബോധനത്തിലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രയാസങ്ങൾ ഇസ്ലാഹി പ്രവർത്തകർക്ക് നേരിടേണ്ടി വന്നത് തൗഹിദിനു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ട് ആദർശം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനാലാണ്. എന്നാൽ പ്രമാണങ്ങളിൽ നിന്നും എത്ര വ്യക്തമായ തെളിവ് നൽകിയാലും അത് സ്വീകരിക്കാതെ പുറം തിരിഞ്ഞ് നിലക്കുന്ന ഉപദ്രവകാരികൾ എക്കാലത്തും ഉണ്ടാകും, ഇന്നലകളിലെന്നല്ല ഇന്നും അത് കാണാവുന്നതാണ്. അക്കാര്യത്തെ കുറിച്ച് അജ്ജാഹു പറയുന്നത് കാണുക.

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِ الَّذِينَ كَفَرُوا الْمُنْكَرَ يَكَادُونَ يَسْطُونَ بِالَّذِينَ يَتُلُونَ عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا

“വ്യക്തമായ നിലയിൽ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ അവർക്ക് വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അവിശ്വാസികളുടെ മുഖങ്ങളിൽ അനിഷ്ടം (പ്രകടമാകുന്നത്) നിനക്ക് മനസ്സിലാക്കാം. നമ്മുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ അവർക്ക് വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കുന്നവരെ കയ്യാറ്റം ചെയ്യാൻ തന്നെ അവർ മുതിർന്നേക്കാം”¹².

¹¹ ഇസ്ലാഹി ഭൂമികയിലൂടെ - ഇന്നലകളിലെ നായകൻമാർ, പേജ് 211-213
¹² ഹജ്ജ് 72

ഇസ്‌ലാഹി പ്രവർത്തകർ പ്രമാണങ്ങളുദ്ധരിച്ച് സമുദായത്തെ ശിർക്കിന്റെ ഗൗരവവും ശാശ്വതമായ നരകശിക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള താക്കീതും കാർമ്മിപ്പിക്കുമ്പോൾ വിറളിപ്പിച്ചുണ്ടായ യാഥാസ്ഥിതികർ, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരോട് മാത്രമല്ല, മരണപ്പെട്ട മയ്യിത്തിനോട് വരെ അവരുടെ വെറുപ്പ് പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ വ്യക്തമായ ഉദാഹരണമാണ് പ്രസിദ്ധമായ മുത്തന്നൂർ പള്ളിക്കേസ്. ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമിയുടെ പ്രബോധനം സ്‌പെഷ്യൽ പതിപ്പായ 'കേരള മുസ്‌ലിം നവോത്ഥാന ചരിത്രം 1998'ൽ അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദീകരണമുണ്ട്. അന്വതുകളിൽ മുസ്‌ലിം കേരളത്തിൽ കോളിളക്കമുണ്ടാക്കിയ മുത്തന്നൂർ പള്ളിക്കേസിന്റെ സംക്ഷിപ്ത റിപ്പോർട്ട് എന്ന തലക്കെട്ടിലാണ് വളരെ പ്രധാന്യത്തോടെ പ്രസ്തുത ലേഖനം ഇവർ ഇറക്കിയത്. ദൈർഘ്യം ഭയന്ന് പ്രസ്തുതലേഖനം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല, മറിച്ച് സംഭവം ചുരുക്കി പറയട്ടെ:

“ഇസ്‌ലാഹി പണ്ഡിതനായിരുന്ന തൃപ്പനച്ചി സി.പി. കുഞ്ഞിമൊയ്തീൻ മൗലവി യാഥാസ്ഥിതികരുടെ കണ്ണിലെ കരടായിരുന്നു. ഇസ്‌ലാഹി പ്രസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടി അക്ഷീണം യത്നിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ ഏത് വിധേനയും പീഡിപ്പിക്കാൻ അവർ ബദ്ധശ്രദ്ധരുമായിരുന്നു. ഇതിനിടയിൽ, 1954ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവ് ചെമ്പേരി മൊയ്തീൻകുട്ടി മൊല്ല മരണപ്പെട്ടു. ശത്രുക്കൾ ഇതൊരവസരമായി കരുതി. മഹല്ല് പള്ളി ക്വബർസ്ഥാനിൽ മയ്യിത്ത് ക്വബറടക്കാൻ അവർ സമ്മതിച്ചില്ല. മയ്യിത്തുമായി ക്വബറസ്ഥാനിലെത്തിയവരെ ആയുധധാരികളായ ഒരുപറ്റം യാഥാസ്ഥിതികർ തടഞ്ഞു. മഞ്ചേരിക്കടുത്ത ആ ഉൾപ്രദേശത്ത് വിരലിലെണ്ണാവുന്ന ഇസ്‌ലാഹി പ്രവർത്തകർ മാത്രമേ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മറവ് ചെയ്യാൻ ചെന്നവർക്ക് ഗത്യന്തരമില്ലാതെ മൃതദേഹം അവിടെ വെച്ച് ഓടിപ്പോകേണ്ടി വന്നു. അപ്പോൾ ശത്രുപക്ഷം മയ്യിത്ത് അവിടെ നിന്നുമെടുത്ത് മൊയ്തീൻകുട്ടി മൊല്ലയുടെ വീട്ടുമുറ്റത്ത് തന്നെ കൊണ്ടുവന്നു വെച്ചു. ആകെ ബഹളമായി. വാദകോലാഹലങ്ങൾ നടന്നു. മയ്യിത്ത് മറവ് ചെയ്യാനാകാതെ ഏകദേശം ആറുദിവസം പ്രശ്നം കത്തിക്കാളി. സംഘർഷം രൂക്ഷമായപ്പോൾ അധികൃതർ ഇടപെടുകയും നൂറ്റിനാല്പത്തിനാല്പ്രഖ്യാപിച്ച് പോലീസ് ബന്തവസോടെ മൃതദേഹം പള്ളി ക്വബർസ്ഥാനിൽ തന്നെ മറവ് ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. മുജാഹിദ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതി തന്നെ മാറ്റിയ സംഭവമായിരുന്നു അത്. മയ്യിത്ത് അവിടെ തന്നെ മറവ് ചെയ്യാൻ സാധിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ കേരളത്തിൽ പല മഹല്ലുകളും ഇതാവർത്തിക്കുമായിരുന്നു. മൊയ്തീൻകുട്ടി മൊല്ലയുടെ മരണാനന്തര സംഭവങ്ങളുടെ ആഘാതത്താൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ ആച്ചുട്ടിമ്മയും ദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്നതിന് മുമ്പ് മരണപ്പെട്ടു. അവരെയും പള്ളി ക്വബർസ്ഥാനിൽ തന്നെ അടക്കം ചെയ്തു. തങ്ങളുടെ തീരുമാനം

നടപ്പിലാകാതെ വരുന്നതിലുള്ള അരിശം തീർക്കാൻ യാഥാസ്ഥിതികർ അവസാനം കണ്ട പോംവഴി മുജാഹിദുകളുടെ മയ്യിത്തുകൾ അവിടെ മറവ് ചെയ്യുന്നത് ശാശ്വതമായി നിരോധിച്ചു കിട്ടാൻ കോടതിയെ സമീപിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. അതാണ് പിന്നീട് വളരെ പ്രമാദമായിത്തീർന്ന മുത്തന്നൂർ പള്ളിക്കേസ്. മുജാഹിദുകൾക്ക് വിജയം ലഭിച്ച ആ കേസ് നടത്താൻ ധീരമായ നേതൃത്വം നൽകിയത് അന്ന് കെ.എൻ.എം ജനറൽ സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന ഏ.കെ. അബ്ദുൽലതീഫ് മൗലവിയായിരുന്നു. പ്രസ്ഥാന ചരിത്രത്തിലെ ഒരു നാഴികക്കല്ലായി കേസ് വിസ്താരരേഖയും അതിന്റെ വിധിപ്പകർപ്പും ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നു.”¹³

ആദർശ രംഗത്ത് വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത നിലപാട് എടുത്തത് കൊണ്ടാണ് ഇതുപോലെയുള്ള അനുഭവങ്ങൾ ഇസ്ലാഹിപ്രവർത്തകർക്ക് നേരിടേണ്ടി വരുന്നത് എന്ന് ആവർത്തിക്കട്ടെ. എന്നാൽ കേരളത്തിൽ ഇമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിക്ക് ആദർശത്തിന്റെ പേരിൽ എന്ത് പ്രയാസമാണ് അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നത്. ഒരു പ്രതിസന്ധിയുണ്ടായത് അടിയന്തരാവസ്ഥകാലത്തെ നിരോധനവും തുടർന്നുള്ള ഇയിൽവാസവുമാണ്. അതാകട്ടെ അനിസ്ലാമി കമായ കാഴ്ചപ്പാട് വെച്ചുപുലർത്തിയിരുന്നതിനാലാണല്ലോ. ‘വേലി ചാടുന്ന പയ്യിന് കോലു കൊണ്ട് മരണം’ എന്ന പഴമൊഴിപോലെ അതിക്രമം കാണിക്കുന്നതിന്റെ ആപത്ത് അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്നത് സുനിശ്ചിതമാണ്. മാത്രമല്ല ഭീകരവാദികൾക്ക് അത് നല്ലൊരു പാഠമാകുകയും ചെയ്തു. അതിനെത്തുടർന്ന്, നിരോധത്തിനു മുമ്പുവരെ ശിർക്ക് എന്ന് പറഞ്ഞിരുന്ന സംഗതി, നിരോധത്തിനു ശേഷം അവർ ഇബാദത്താക്കി മാറ്റി. ഇമാഅത്തിന്റെ ആദർശപാപ്പരത്തമായിരുന്നു അത്. കുറച്ചുദിവസം ഗോതമ്പുണ്ട തിന്നപ്പോഴേക്കും ഭയവിഹ്വലരായി ചേദം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്ത്യയിലെ ഭരണാധികാരത്തെ മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ ഞങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നു എന്നൊന്നും ചെയ്ത് ഇനങ്ങളിലേക്കിറങ്ങിയ ഭീരുക്കളെയല്ല പിന്നെ ഇന്ത്യരാജ്യം കണ്ടത്. അതാകട്ടെ ശിയാക്കളുടെ ആദർശമായ തഖ്വിയ എന്ന ആശയം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് താനും. ഇതൊക്കെയാണ് ഇമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി ക്കുണ്ടായ പ്രതിസന്ധിയെക്കുറിച്ച് അത് ഒരു പ്രവാചകനും അവരുടെ അനുയായികൾക്കും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മുസ്ലിംകൾ എന്നു മാത്രമല്ല മനുഷ്യനായി പ്പിറന്ന ഒരാൾക്കും ഇമാഅത്തിന്റെ ഈ ഗതി വരരുതേ എന്നാണ് ഈ ലേഖകന്റെ തേട്ടം. അത്രയും വലിയ നാണക്കേടാണ് ഇവർ സമുദായത്തിന് നൽകിയത്.

ആദർശത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ യാതൊരു വിട്ടുവീഴ്ചയും കാണിക്കാതെ പ്രബോധനവുമായി മുന്പോട്ട് ഗമിച്ചവരായിരുന്നു പ്രവാചകൻമാർ. ആ

¹³ ഇസ്ലാഹി ഭൂമികയിലൂടെ - ഇന്നലകളിലെ നായകൻമാർ, പേജ് 177-178

ആദർശമാകട്ടെ എല്ലാവർക്കും സ്വീകരിക്കാനുതകുന്ന തരത്തിൽ വളരെ സുതാര്യമായതും സൗകര്യപ്രദമായതുമാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ജമാഅത്തിന്റെ തുടർച്ചയുള്ള ഇരട്ടത്താപ്പുനയങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ട ഗതികേട് പ്രവാചകൻമാർക്കും അവരുടെ അനുയായികൾക്കും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല, 'ലാ ഇലാഹ ഇല്ലള്ളാ' എന്ന വിഷയത്തിൽ ഒരു അനുരഞ്ജനത്തിന് തയ്യാറുമല്ലായിരുന്നു അവർ. അതുകൊണ്ടാണ് മക്കാമുശ്റിക്കുകൾ അവസാനത്തെ അടവ് എന്ന നിലക്ക് നബി(സ)ക്കും അനുയായികൾക്കും ഊരുവിലക്കും ബഹിഷ്കരണവും ഏർപ്പെടുത്തിയത്. മാസങ്ങളോളം തുടർന്നുപോന്ന ആ പ്രതിസന്ധിയിൽ നിന്നും പ്രവാചകനും അനുയായികളും കരകയറിയത് ശിയാജമാഅത്തിന്റെ തച്ചിയ എന്ന തന്ത്രം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടല്ലായിരുന്നു, മറിച്ച് അജ്ഞാപിതന്റെ സഹായത്തിനായുള്ള പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലുമായിരുന്നു. അത് മനസിലാക്കാൻ നമുക്ക് ആ ചരിത്രമൊന്ന് വായിക്കാം:

“ബഹിഷ്കരണ കാലഘട്ടത്തിൽ മുസ്ലിംകളുമായുള്ള വിവാഹം, മറ്റ് ഇടപാടുകൾ, പരസ്പരമുള്ള സമ്പർക്കങ്ങൾ, കച്ചവടം (വാങ്ങലും വിൽക്കലും), സംസാരം അടക്കം എല്ലാ നിലക്കുമുള്ള സഹായ സഹകരണങ്ങളും സമ്പർക്കവും നിർത്തൽ ചെയ്തുകൊണ്ട് മക്കാ മുശ്റിക്കുകൾ ഒരു കരാർ എഴുതിയുണ്ടാക്കി കഅബയിൽ കെട്ടിത്തൂക്കി. തദടിസ്ഥാനത്തിൽ വിശ്വാസികൾക്ക് അവർ ഭക്ഷണ പാനീയങ്ങൾ പോലും വിലക്കി. കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന പണം കൊണ്ട് പോലും പ്രയോജനമില്ലാതെയായി. യുദ്ധം നിഷിദ്ധമാക്കപ്പെട്ട മാസങ്ങളിൽ പുറം നാടുകളിൽ നിന്നും കച്ചവടക്കാർ വരുന്ന അവസരങ്ങളിൽ മാത്രമായിരുന്നു എന്തെങ്കിലും കൊള്ളക്കൊടുക്കുകൾ നടത്താൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. അല്ലാത്ത അവസരങ്ങളിൽ തങ്ങൾ കാലിൽ ധരിച്ചിരുന്ന തോലിന്റെ ചെരുപ്പുകൾ വെള്ളത്തിലിട്ട് കുതിർത്തി അത് പോലും കടിച്ചു തിന്നു നോക്കിയിരുന്നു എന്നും, പച്ചിലകൾ കടിച്ചു തിന്ന് ആടുകൾ കാഷ്ടിക്കുന്നത് പോലെയായിരുന്നു ഞങ്ങൾ കാഷ്ടിച്ചിരുന്നത് എന്നും സ്വഹാബികളിൽ നിന്ന് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനിടയിൽ ഖദീജ(റ)യുടെ സഹോദരപുത്രൻ ഇടക്ക് തന്റെ അമ്മായി എന്ന ബന്ധം പരിഗണിച്ച് ചോളവും മറ്റും എത്തിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നത് ഒഴിച്ച് മറ്റെല്ലാ സമ്പർക്കവും നബി(സ)ക്കും അനുയായികൾക്കും തടയപ്പെട്ടു. പൂർണ്ണമായും ഉപരോധം തന്നെയായിരുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിൽ മൂന്ന് കൊല്ലം കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടി വന്നു!!. എന്നാൽ ഖുറൈശികൾക്ക് ഇടയിൽ തന്നെ പ്രവാചകനും സ്വഹാബികളും അനുഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രയാസങ്ങളിൽ അനുകമ്പയുള്ള ചിലയാളുകളുണ്ടായിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിലൊരാളായ ഹിഷാമ് ബ്നു അർ, നബിയുമായി കൂടുംബ ബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന സുഹൈർ ബ്നു അബീ ഉമയ്യയെ (ഇദ്ദേഹം നബിയുടെ പിതൃസഹോദരിയായ ആതിഥയുടെ മകനാണ്) ചെന്ന് കാണുകയും നമ്മുടെ കൂടുംബക്കാരായ ഒരു കൂട്ടം ആളുകളോട് ഈ രൂപത്തിൽ ക്രൂരമായി പെരുമാറാൻ മാത്രം എന്ന്

തെറ്റാണ് അവർ ചെയ്തത്? വർഷങ്ങളായി ഭക്ഷണം പോലും തടയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു! അന്നേരം ഞാൻ ഒറ്റക്ക് എന്ന് ചെയ്യാനാണ്? എന്നതായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി. അന്നേരം ഹിശാം പറഞ്ഞത് ഒരാൾ മാത്രമല്ല രണ്ടാമനായി ഞാനുമുണ്ട്. മൂന്നാമനായി മുത്ഇമു ബ്നു അദിയ്യീനെയും അതുപോലെ അബൂൽ ബുഹ്തുരിയെയും ഈ വിഷയത്തിൽ തങ്ങളോടൊപ്പം ലഭിച്ചു. അങ്ങിനെ നാലു പേരും കൂടി ഖുറൈശികളോടായി കരാർ വലിച്ചു കീറുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് സംസാരിച്ചു. അന്നേരം അബൂജുഹൽ നീ പറയുന്നത് നടക്കാൻ പോകുന്നില്ല എന്ന് പറഞ്ഞു. ഉടനെ ആദ്യം സംസാരിച്ച സുഹൈറിനോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന മറ്റ് മൂന്ന് പേരും കൂടി അത് നടക്കുക തന്നെ ചെയ്യും എന്ന് പറഞ്ഞു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസ്തുത സംസാരങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്ന അബൂത്വാലിബ് പറഞ്ഞു: നിങ്ങൾ തർക്കിക്കേണ്ടതില്ല, അത് അജ്ജാഹു തന്നെ ഏറ്റെടുത്ത് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യം അജ്ജാഹു മുഹമ്മദിനെ അറിയിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇത് കേട്ട മുത്ഇമുബ്നു അദിയ്യ് കരാർ പത്രം വലിച്ചു കീറുന്നതിനായി ചെന്ന് നോക്കിയപ്പോൾ തുടക്കത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന **ബിസ്മികല്ലാഹുമ്മ** (അജ്ജാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ) എന്ന വചനം ഒഴിച്ച് ബാക്കിയുള്ളതെല്ലാം ചിതൽ തിന്ന് നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു!! അതോടെ ആ ബഹിഷ്കരണവും അവസാനിച്ചു. പ്രവാചകനും സ്വഹാബികളും ശഅബ് അബൂത്വാലിബിൽ (അബൂത്വാലിബിന്റെ മലഞ്ചെരുവിൽ) നിന്നും മക്കയിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്നു.”¹⁴

ആദർശത്തിന്റെ വിഷയത്തിൽ ഇമാഅത്തുകാർ കാണിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു ഒത്തുതീർപ്പല്ല നമ്മൾ മുകളിൽ കണ്ടത്, മറിച്ച് അജ്ജാഹു സഹായിക്കും എന്ന അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസത്തിന്റെ പരിണിതഫലമാണ്. അതാണ് സലഫുകളുടെയും സലഫികളുടെയും മുഖമുദ്ര. ഇത്തരത്തിലുള്ള എതിർപ്പുകൾ പോയിട്ട് ഒരു പച്ചീർക്കിൾ മർദ്ദനം പോലും ഏല്ക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ലാത്ത ഇമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയാണ് പ്രവാചകൻമാരേക്കാളും വലിയ പ്രതിസന്ധി രാജ്യത്ത് അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഗീർവാണം മുഴക്കുന്നത്.

ആദർശത്തിന്റെ പേരിൽ സമൂഹത്തിൽ നിന്നുള്ള തിരസ്കാരമൊന്നും ഇമാഅത്തിന് നേരിടേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ ‘ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ’ എന്ന മഹനീയമായ ആദർശത്തിൽ കണിശത പാലിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സ്വന്തം കുടുംബത്തിൽ നിന്ന് പോലും ഇറക്കിവിട്ട് വാടക വീട്ടിലും മറ്റും ആശ്രിതനായി കഴിയുന്ന ഒട്ടനവധി സഹോദരങ്ങൾ ഇന്നും ഇസ്ലാഹീ പ്രസ്ഥാനത്തിലുണ്ട്. ശിർക്ക് ബിദ്അത്തുകളോട് രാജിയാകാതെ ഒരു ഉത്തമ സമുദായത്തെ വാർത്തെടുക്കാനുള്ള ആവശ്യകത ബോധ്യമുള്ളതുകൊണ്ടാണത്. പ്രചോദനദായകമായ തീവ്രശ്രമങ്ങൾ മൺമറിഞ്ഞുപോയ

¹⁴ അവലംബം: മുഹമ്മദ് നബി(സ) ചരിത്ര സംഗ്രഹം

നേതാക്കൻമാരിൽ നിന്നും ഉണ്ടായത്കൊണ്ട് മാത്രമാണ് ഇന്ന് കേരളത്തിൽ സമുദായത്തിന് അഭിമാനിക്കാനുള്ള ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷം ഉണ്ടായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്. നന്ന്മ കല്പിക്കുകയും തിന്ന്മ വിരോധിക്കുകയും ചെയ്താൽ അജ്ഞാപുവിന്റെ സഹായം ലഭിക്കും എന്നതിനുള്ള ഉത്തമമായ ഉദാഹരണം.

നടേ സൂചിപ്പിച്ച നന്ന്മയുടെ പ്രചരണത്തിൽ ഇസ്ലാഹി നേതാക്കൻമാർ മുഴുകിയ കാലത്ത് ഇമാഅത്ത് തോഴൻമാരുടെ സ്ഥിതി അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇസ്ലാഹി പ്രവർത്തകരെ മുഴുവൻ 'ത്യാഗ്യത്തി'ന് അടിമവേല ചെയ്യുന്നവർ എന്ന് പരിഹസിച്ചുകൊണ്ട് നടക്കുകയായിരുന്നു അവർ. എന്നാൽ ഇന്ന് 'തല്ലൂ കൊള്ളാൻ ചെണ്ട, പണം വാങ്ങാൻ മാരാർ' എന്ന ചൊല്ലിനെ അന്വർത്ഥമാക്കുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷത്തിലാണ് ഇമാഅത്ത് എത്തി നില്ക്കുന്നത്. കേരളത്തിലെ മുസ്ലിം സമുദായത്തിന് പ്രസ്താവ്യമായ സംഭാവനകളൊന്നും തന്നെ ഇമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി ചെയ്തിട്ടില്ല എന്ന വിമർശനത്തിന് നല്കിയ ഒരു നാണം കെട്ട മറുപടി കേട്ടോളൂ:

“സ്വന്തം പ്രസ്ഥാനത്തെ വലുതാക്കിക്കാട്ടാൻ ഇതര പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ ഇടിച്ചു താഴ്ത്തുക മനുഷ്യരുടെ സാമാന്യ ദുർബല്യമാണ്. പക്ഷേ, ഇമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ എന്തു സേവനങ്ങളാണ് മുജാഹിദ് പ്രസ്ഥാനക്കാർ കേരളത്തിൽ ചെയ്തതെന്ന് ഒരു ബുദ്ധിജീവി എന്ന നിലയിലെങ്കിലും പുസ്തകകർത്താവ് ആലോചിക്കാതിരുന്നത് ഉചിതമായില്ല. അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കും അനാചാരങ്ങൾക്കുമെതിരെ കേരളത്തിൽ പൊരുതിയത് ഇന്നുള്ള മുജാഹിദ് സംഘടനയല്ല; മുൻ ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിക്ക് കൂടി അവകാശപ്പെടാൻ ഒരു വിരോധവുമില്ലാത്തതാണ് താനും. 1944-ലാണ് കേരളത്തിൽ ഇമാഅത്ത് പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചത്. അതിനുമുമ്പ് അതിന്റെ നേതാക്കൾ ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചവരാണ്.”¹⁵

വിവരക്കേടിനും ഇത്ര ആഴമോ! 1944 മുതൽ ഇമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇന്ത്യക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നതിന്റെ മുമ്പും തുടർന്നുള്ള വർഷങ്ങളിലും ഇമാഅത്ത് അതിന്റെ പ്രവർത്തന മേഖലയിലുണ്ടെന്നാണല്ലോ അർത്ഥം. സിമികൂട്ടികൾക്കും സുഡാപികൾക്കും തീവ്രവാദത്തിന് സൈദ്ധാന്തികമായ അടിത്തറ നല്കി എന്നതൊഴിച്ചാൽ എന്താണാവോ ഇവരുടെ കാര്യപ്പെട്ട സംഭാവന?! അനിസ്ലാമിക ഭരണകൂടത്തിനു അടിമവേല ചെയ്താൽ എന്നാക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ട് സമുദായത്തിന്റെ എല്ലാ പുരോഗതിക്കും തടസം നില്ക്കുകയല്ലെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇവർ ചെയ്തത്. അല്ലെങ്കിൽ അക്കാലഘട്ടത്തിൽ സമുദായ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി

¹⁵ ഒ. അബ്ദുർറഹ്മാൻ, ഇസ്ലാം ഇസ്ലാമിക പ്രസ്ഥാനം, ചേദുങ്ങൾക്കുള്ള മറുപടി, പേജ് 381

നല്കിയ സംഭാവനകളിൽ ഒരേണ്ണമെങ്കിലും വ്യതിരിക്തമായത് എടുത്തുപറയാൻ ആർജവമുണ്ടോ ഇമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിക്ക്? അതിനു സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് വലിഞ്ഞു കയറി ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നവോത്ഥാനമുന്നേറ്റത്തിൽ ഞങ്ങളുൾക്കൂ കൂടി പക് അവാകാശപ്പെടാനുണ്ടെന്ന പൊള്ളയായ വാദം ഉന്നയിച്ചത്. അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കും അനാചാരങ്ങൾക്കും എതിരെ പൊരുതിയത് ഇന്നുള്ള മുജാഹിദ് പ്രസ്ഥാനമല്ലത്രെ. ഇങ്ങനെ അടിപ്രായപ്പെട്ട മാനുദേഹം ചോദിക്കുന്നത് ഇമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ എന്തു സേവനങ്ങളാണ് മുജാഹിദ് പ്രസ്ഥാനക്കാർ കേരളത്തിൽ ചെയ്തത് എന്നാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ട് വകത്തത്തിനുമുള്ള മറുപടി ഇമാഅത്തിന്റെ 'ബുദ്ധിജീവി'യായി വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന ശൈഖ് മുഹമ്മദ് കാരക്കൂന്ന് തന്നെ പറയട്ടെ:

“കേരളമുസ്ലിം നവോത്ഥാനത്തിൽ ഇസ്ലാഹി സംഘടനകൾ വഹിച്ച പങ്ക് വിവരണമാവശ്യമില്ലാത്തവിധം സുവിദിതമാണ്. 1922ൽ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ കേരള മുസ്ലിം ഐക്യസംഘം രൂപംകൊണ്ടതോടെയാണ് കേരളത്തിൽ ഇസ്ലാഹി പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് തുടക്കം കുറിക്കപ്പെടുന്നത്. കൊടിയ അജ്ഞതയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും അനാചാരങ്ങളും മുസ്ലിം സമുദായത്തെ അടക്കി ഭരിച്ചിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. സയ്യിദ് സനാഉല്ലാ മക്തി തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സ്വാധീനവും ശൈഖ് ഹമദാനിയുടെ ഇൽഫതൂൽ ഇസ്ലാം പാകപ്പെടുത്തിയ സാമൂഹിക പരിസരവും കെ.എം. മൗലവി. ഇ.കെ മൗലവി, എൻ.വി അബ്ദുസ്സലാം മൗലവി, എം.സി.സി അബ്ദുർറഹ്മാൻ മൗലവി, എ. അലവി മൗലവി, ശൈഖ് മുഹമ്മദ് മൗലവി, എ.കെ അബ്ദുൽല്ലത്രിഫ് മൗലവി, പി. സൈദ് മൗലവി, ഡോ. എം. ഉസ്മാൻ, കെ.എൻ ഇബ്റാഹിം മൗലവി, പി.കെ മുസ മൗലവി, കെ.പി മുഹമ്മദ് ഇബ്നു അഹ്മദ് തുടങ്ങിയ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സംഘാടന കഴിവുമാണ് ഇസ്ലാഹി സംരംഭങ്ങളുടെ രംഗപ്രവേശത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കും വഴിയൊരുക്കിയത്. 1924ൽ ആലുവയിൽ ചേർന്ന കേരള മുസ്ലിം ഐക്യസംഘത്തിന്റെ രണ്ടാം വാർഷിക സമ്മേളനത്തിൽ, കേരള ഇംഇത്യുൽ ഉലമ രൂപം കൊണ്ടതോടെ ഇസ്ലാഹി പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് വ്യവസ്ഥാപിതത്വവും കരുത്തും കൈവന്നു. ഇതിന്റെ തുടർച്ചയായി 1950ൽ കേരള നദ്വതുൽ മുജാഹിദീൻ പിറവിയെടുത്തതോടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സാധാരണക്കാർക്കും പങ്കാളിത്തം ലഭിച്ചു. തുടർന്നുണ്ടായ വളർച്ചയുടെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളിൽ യുവാക്കൾക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും വനിതകൾക്കുമെല്ലാം പ്രത്യേകം വേദികൾ രൂപം കൊണ്ടു. അങ്ങനെ കേരളത്തിൽ പടർന്നു പന്തലിക്കാനും സമുദായത്തിലെ സജീവസാന്നിധ്യമാകാനും മുജാഹിദ് സംഘടനകൾക്കു സാധിച്ചു.

മഹത്തായ സംഭാവനകൾ: കേരള മുസ്ലിം മുന്നേറ്റത്തിൽ ചെറുതല്ലാത്ത പങ്കുവഹിക്കാൻ നദ്വതുൽ മുജാഹിദീന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു സാധിച്ചി

ട്ടുണ്ട്. അത്യന്തം അപകടകരമായ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിൽ നിന്നും അനാചാരങ്ങളിൽ നിന്നും സമുദായത്തിലെ ഗണ്യമായ ഒരു വിഭാഗത്തെ മോചിപ്പിക്കാൻ ഇസ്‌ലാഹി സംഘടനകൾക്കു കഴിഞ്ഞു. മുസ്‌ലിംകളുടെ വിദ്യാഭ്യാസ വളർച്ചയിലും സാമൂഹികപുരോഗതിയിലും നിർണായക പങ്കുവഹിച്ചു. ഭൗതിക വിദ്യാഭ്യാസത്തോട് മുഖം തിരിച്ചു നിന്നിരുന്ന മുസ്‌ലിം സമൂഹത്തിന്റെ മനോഹതം മാറ്റുന്നതിലും സ്ത്രീകൾ അക്ഷരം പഠിക്കുന്നതിൽ നിലനിന്നിരുന്ന വിലക്കുകൾ നീക്കുന്നതിലും മുജാഹിദ് സംഘടന സാരമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തി. അശാസ്ത്രീയമായ പാഠ്യരീതികൾ പിന്തുടർന്നിരുന്ന ക്വത്തുപള്ളികൾക്കും പള്ളിദർസുകൾക്കും പകരം മദ്റസകളും അറബി കോളേജുകളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിലും വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്നതിലും ഇസ്‌ലാഹി പ്രവർത്തകർ പങ്കുവഹിച്ചു. സമുദായത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ വിശുദ്ധവുമാകാൻ ഉറപ്പും പ്രവാചകചര്യയുടെയും പഠനത്തിലേക്കു തിരിച്ചു വിടുന്നതിലും ചെറുതല്ലാത്ത സംഭാവനകളർപ്പിച്ചു. മുസ്‌ലിം കേരളത്തിന്റെ ബഹുമുഖമായ വളർച്ചയിൽ അഭിമാനാർഹമായ നേട്ടം തന്നെയാണിതെല്ലാം.”¹⁶

കേരളത്തിലെ നവോത്ഥാന സംരംഭങ്ങളുടെ മുന്നിൽ നടന്ന് വാക്കും പ്രവൃത്തിയും കൊണ്ട് അർത്ഥവും ഊർജ്ജവും നൽകിയ ധീരനാശാലികൾ ഏറെയുണ്ടെങ്കിലും ശൈഖ് സാഹിബ് പേരെടുത്ത് പറയാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരു ധീരമുജാഹിദിന്റെ പേരുകൂടെയുണ്ട്. അതാണ് സാക്ഷാൽ കെ. ഉമർ മൗലവി. ‘ആളെ നോക്കണ്ട, തെളിവ് നോക്കുക’ എന്ന തന്റെ ധീരമായ ശബ്ദത്തിലൂടെ തൗഹീദിന്റെ മഹത്വം ഊട്ടിയുറപ്പിക്കാൻ ജീവിതം സമർപ്പിച്ച ഈ ത്യാഗീവര്യനാണ് ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമിയുടെ ആദർശ വ്യതിയാനങ്ങൾ അറബ് ലോകത്തുള്ള പണ്ഡിതന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പോലും പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. ഇതുപോലെയുള്ള ഒട്ടനവധി കർമ്മ പോരാളികൾ നടത്തിയ ധീരമായ മുന്നേറ്റത്തിൽ ആശങ്ക കാണിച്ച പിശാചിന്റെ മിത്രങ്ങൾ, അവരോട് കാണിച്ച അതിക്രമങ്ങൾ കുറച്ചൊന്നുമായിരുന്നില്ല. അവർ പിന്നിട്ട പ്രതിസന്ധികൾ വിവരണാതീതമാണ്. യാഥാസ്ഥികർ രോഷാകുലമായത് അജ്ഞാഹുവോട് മാത്രമേ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പാടുള്ളൂ, മൊഹ്‌യുദ്ദീൻ ശൈഖിനോടും ബദ്‌രീങ്ങളോടും ഖബറാളികളോടും മറ്റും പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പാടില്ല എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശക്തമായ വാദങ്ങൾ നിമിത്തമാണ്, ബിദ്അത്തുകളെ നഖശിഖാന്തം എതിർത്തുകൊണ്ടുമാണ്. എന്നാൽ ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമിയുടെ വീക്ഷണപ്രകാരം ഇതെല്ലാം ശാഖാപരവും ഭിന്നിപ്പുണ്ടാക്കലുമാണ്.¹⁷ അതുകൊണ്ടുതന്നെ തൗഹീദി പ്രബോധന മാർഗത്തിൽ അവർ ഒരുതരത്തിലുള്ള പ്രതിസന്ധിയും നേരിട്ടിട്ടില്ല

¹⁶ മുജാഹിദ് ഐക്യം സുമനസുകളുടെ സ്വപ്നം, പ്രബോധനം 2008 ഫെബ്രുവരി 9
¹⁷ സാമുദായിക ഐക്യവും മുസ്‌ലിം സംഘടനകളും, പേജ് 32

ല്ല. എന്നിട്ടോ, പ്രവാചകൻമാരേക്കാളും പ്രതിസന്ധികൾ തങ്ങളിന്ന് നേരിടുന്നുണ്ട് എന്ന അഹങ്കൃതിയുടെ വർത്തമാനങ്ങളും. ഏട്ടിലെ പശു പുല്ലു തിന്നുകയില്ല എന്ന് ബോധ്യമുള്ളവരാണ് ഇമാഅത്തല്ലാത്ത വായനക്കാർ.

അഹങ്കാരികൾക്ക് അധഃപതനമായിരിക്കും ഉണ്ടാകുക എന്നത് ലോകം മനസിലാക്കിയതാണ്. അണുമണി തൃക്കും അഹങ്കാരം മനസിലുണ്ടെങ്കിൽ സ്വർഗത്തിൽ കടക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നത് പ്രവാചകാഭ്യൂപനമാണ്. അത് വെറും ഒരു ഹദീസല്ലെ എന്ന ചെറുതായ ചിന്ത ഏതെങ്കിലും വ്യക്തികൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ അറിയുക, അതാണ് വ്യക്തമായ അഹങ്കൃതി. ദൂരഹങ്കാരത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ മൗദുദി നല്കിയ ഒരു ഉപദേശമുണ്ട്, ഉപകാരപ്പെടും എന്ന സദ്യദൃശ്യത്തോടെ അതിവിടെ പകർത്തട്ടെ:

“മഹത്തുക്കളായ ധീരപോരാളികളുടെ സ്ഥാനം കയ്യേറ്റുകൊണ്ടാണ് നാമിന്നു പിശാചുമായി സമരത്തിനിറങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. അവർ ധർമ്മനിഷ്ഠയിലും ആത്മീയോൽക്കർഷത്തിലും കേമൻമാരായിരുന്നു. ആ മഹത്തുക്കളുടെ മരണാനന്ത സ്ഥാനം നാമെപ്പോഴും കൺമുമ്പിൽ വെക്കേണ്ടതുണ്ട്. സത്യവിശ്വാസി ദീനിന്റെ വിഷയത്തിൽ തന്നെക്കാൾ ഉയർന്ന വ്യക്തികളിലേക്ക് നോക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. എന്നാലേ ഈമാനാകുന്ന സമ്പത്ത് ഉപര്യുപരി സമ്പാദിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം സജീവമായി നിലകൊള്ളുകയുള്ളൂ.”¹⁸

ഇനി പറയുക, ശൈഖ് മുഹമ്മദ് കാരക്കൂന്ന് പ്രതിസന്ധിയുടെ വിഷയത്തിൽ പ്രവാചകനേക്കാളും മുകളിൽ എവിടെക്കാണാവോ നോക്കുക? ശിയാക്കളോടുള്ള പ്രതിബദ്ധതയാൽ പുമൈനിയും അലിശരിഅത്തിയും അടക്കമുള്ള ഇസ്നാഅശരിയുടെ വിശ്വാസപ്രകാരമുള്ള ഇമാമുകളിലേക്കോ? പ്രവാചകനു മുകളിൽ ഇമാമുകളെ സ്ഥാപിച്ചവരാണല്ലോ അവർ. സഹോദരൻമാരെ, എന്തിന് സ്ഥാനത്തിലാണ് ഇമാഅത്തിന്റെ അസിസ്റ്റൻറ് അമീർ പരിതാപകരമായ ഈ അഭിപ്രായപ്രകടനം നടത്തിയത്? ഇത്തരത്തിലുള്ള അഹങ്കാരങ്ങൾക്ക് ഒരു കുറവ് വരും എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ ഒരിക്കൽ കൂടി മൗദുദിയെ തന്നെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ:

“നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ അഹന്തയ്ക്ക് സ്ഥാനമനുവദിക്കരുത്. ഇമാഅത്ത് അംഗങ്ങളിൽ പ്രത്യേകമായും സംഘടനാതലത്തിൽ പൊതുവായും അഹങ്കാരം അകുരിച്ചേക്കുമോ എന്നെന്നിരിക്കാശകയുണ്ട്. എതിരാളികളുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾക്ക് മറുപടി പറയേണ്ടിവരുന്ന ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ അധിക്ഷേപത്തിനു പാത്രമായ ആ ദുർഗുണങ്ങളല്ല, സദ്ഗുണങ്ങളാണ് നമ്മിലുള്ളതെന്ന് പറയേണ്ടിവന്നേക്കാം. പക്ഷേ അത്തരം ഘട്ടങ്ങളിൽ, അഹന്തയുടെ ലാബ് ചരന

¹⁸ അബൂൽ അഅ്ലാ മൗദുദി, ഇസ്ലാമിക പ്രവർത്തകരുടെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ, പേജ് 24

നമ്മെ പിടികൂട്ടുന്നുണ്ടോയെന്നു സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. നാം വലിയവരാണെന്ന് എപ്പോൾ നമുക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങുന്നുവോ അപ്പോൾ നാം ചെറിയവരായിത്തീരും. ആത്മപൂജയും പൊങ്ങച്ചവും വ്യക്തികളെയും സംഘടനയെയും ഒരുപോലെ തകർക്കും”.¹⁹

നടെ സൂചിപ്പിച്ചപ്രകാരമുള്ള മൗദുദിയുടെ ആശങ്ക യഥാർത്ഥമായ രേവസ്ഥയിലാണ് ഇന്ന് ഇമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി എത്തിനില്ക്കുന്നത്. അതെ, വ്യക്തമായ അഹങ്കൃതിയാൽ സമൃദ്ധമായ പ്രസ്ഥാനം. ‘മഴമുഖം കാണാത്ത വിളവും തള്ളമുഖം കാണാത്ത കുഞ്ഞും ഒരുപോലെ’ എന്നു പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പോഷിപ്പിക്കാൻ സൗകര്യം ലഭിക്കാത്തവ മോശപ്പെട്ടു തന്നെ ഇരിക്കും എന്നതിന്റെ ഉദാഹരണം. അതുകൊണ്ട് എന്റെ പ്രിയ ഇമാഅത്തു സഹോദരങ്ങളേ, നിങ്ങൾ ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം ആഴ്ചയിലെ ഒരുദിവസമെങ്കിലും ഇതര രാഷ്ട്രീയ വിഷയങ്ങൾ മാറ്റിവെച്ചുകൊണ്ട് ദീൻ പഠിക്കാനായി സലഫി മസ്ജിദുകളിലെ ചുരുമ്പുകളെ ആശ്രയിക്കുക. അജ്ഞാതവിന്റെ ചുർആനും നബി(സ)യുടെ ഹദീസുകളും വിശദീകരിക്കുന്ന പ്രസ്തുത സ്ഥലങ്ങളിൽ സന്നിഹിതരാവുകയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ തഖ്വകൊണ്ട് പോഷിപ്പിക്കാൻ ഏറെ സൗകര്യം ലഭിക്കും. അജ്ഞാത അന്യഗ്രഹിക്കട്ടെ.

¹⁹ അബൂൽ അഅ്ലാ മൗദുദി, ഇസ്ലാമിക പ്രവർത്തകരുടെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ, പേജ് 57-58